USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. X. N.**, zast. JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou, se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2023, č. j. OAM-965/ZA-ZA11-HA15-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 22. 3. 2023, č. j. 52 Az 1/2023-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana, a to dle dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesprávné právní posouzení věci stěžovatel spatřuje v závěru krajského soudu, že v případě nesplnění podmínek stanovených v ustanovení § 12 až 14b zákona o azylu se mezinárodní ochrana žadateli neudělí. Stěžovatel má za to, že stát k jakékoliv své činnosti potřebuje zákonné zmocnění ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalovaný nemůže sám o sobě rozhodnout, že mezinárodní ochranu neudělí; k takovému postupu je nezbytné zákonné zmocnění. Nelze připustit jako zákonný postup žalovaného, jestliže neguje zákonné ustanovení, když ustanovení zákona o udělení mezinárodní ochrany dovozuje zmocnění pro neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel tak nesouhlasí se závěrem soudu, že *v případě, že žalovaný neshledá naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 - § 14b zákona o azylu, existuje zde a contrario jediný možný postup, tedy mezinárodní ochranu neudělit*. Žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a výrok z výše uvedených důvodů neobsahuje ustanovení, dle kterého žalovaný postupoval.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[5] Vymezení institutu nepřijatelnosti a výklad konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele je obsaženo v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje závěry žalovaného o tom, že nesplňuje podmínky pro udělení kterékoli z forem mezinárodní ochrany podle § 12 až 14b zákona o azylu. Stěžovatel pouze opakuje argumentaci shodně použitou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kdy napadá pravomoc žalovaného k „neudělení“ mezinárodní ochrany dle výše uvedených ustanovení. Žadatel musí v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu především svou věrohodnou výpovědí uvést důvody, které jej vedly k opuštění země původu nebo sdělit své obavy před návratem do vlasti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57, nebo ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40). Nejvyšší správní soud se zabýval postupem žalovaného při posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu i následným hodnocením tohoto postupu ze strany krajského soudu. Se závěry uvedenými v rozhodnutí žalovaného i v napadeném rozsudku se ztotožnil. Tyto závěry ostatně nezpochybňuje ani sám stěžovatel, jak je uvedeno výše.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit argumentace stěžovatelky o neuvedení náležitostí dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí, konkrétně ustanovení zákona, podle nějž bylo rozhodováno. Obdobnými námitkami se Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře týkající se zcela shodně formulovaných výroků rozhodnutí žalovaného zabýval. V rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48,

k tomu uvedl: „*Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí.*“ Obdobně v usnesení z 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 310/2019 – 23, zdejší soud ke stejné námitce konstatoval, že „*výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti, které jí § 68 odst. 2 správního řádu ukládá. V návětí výroku je uveden správní orgán, který ve věci rozhodoval, věc, v níž bylo rozhodnutí učiněno a také účastník řízení, a to jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Sám výrok pak obsahuje veškerá právní ustanovení, na jejichž základě žalovaný otázku, která byla předmětem řízení, posoudil a o ní rozhodl a také způsob, jakým rozhodl. Soud proto konstatuje, že výrok napadeného rozhodnutí je jasný, srozumitelný, přesný a určitý a nevykazuje vady, které by činily napadené rozhodnutí nezákonným. Pokud pak správní řád požaduje, aby výrok obsahoval právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, vztahuje se tento požadavek právě a jenom na ta ustanovení, která se týkají řešení předmětu řízení, nikoliv na ustanovení kompetenční.*“ Nelze tedy mít za to, že by stěžovatel v kasační stížnosti nastolil otázku, kterou dosavadní judikatura neřeší, popřípadě ji řeší nejednotně, a soud neshledal ani důvod se od této judikatury jakkoli odchýlit. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[10] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu